Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ἀπριλίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 16

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 120)

— Ἀπαράλλακτα ὅπως 'στὴ Σιβηρία ἡ ἀρκούδες τὸν χειμῶνα γίνονται ἄσπρες σαν τὸ χιόνι, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Στὰ μέρη τὰ δικά μας, εἶπεν ἡ Κοραλία, οἱ λαγοὶ πέρνουν τὸ χρῶμα τῆς καλλιεργημένης γῆς.

— Ἀμὲ οἱ κροκόδειλοι ποῦ εἴδαμε 'ςτὸν μεγάλον ἐκεῖνον ποταμόν, ὅταν ἐρχόμεθα ἐδῶ; ἀνεφώνησεν ἡ Αἴνα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς εἶνε κορμοὶ ἀπὸ δένδρα! . .

Τοιουτοτρόπως συνδιελέγοντο οἱ νεαροὶ αἰχμάλωτοι, ἐνδιαφερόμενοι δι' ὅλα τὰ θαυμάσια αὐτὰ τοῦ δάσους, τὰ περίεργα ζῷα, τὰ μεγάλα ἔντομα, τὰ θαυμάσια φυτά. Ἐθαύμαζον, ἐμελέτων, ἐσκέπτοντο, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνουν ποτέ, οὔτε τὰς φοβερὰς ἡμέρας ποῦ εἶχαν περάσει ἕως τώρα, οὔτε τὰ προσφιλῆ ὄντα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχώρισε μία τραγικὴ ἀτυχία, καὶ ἐσκέπτοντο συχνὰ μὲ τρόμον πῶς θὰ ἐτελείωνε ἡ παράδοξος αὐτὴ αἰχμαλωσία.

Μετὰ δύο τρεῖς ὥρας περιπλανήσεως, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ χωρίον, ὅταν ἡ γαλήνη τῆς ὡραίας ἐκείνης δείλης ἐταράχθη ὑπὸ φωνῶν διαπεραστικῶν καὶ παρατεταμένων, αἱ ὁποῖαι ἀπεδίδοντο ἀπὸ τὴν ἠχὼ τοῦ δάσους καὶ ἐπλησίαζαν ὁλοὲν πρὸς τὸ μέρος αὐτό. Ὅλοι ἐσταμάτησαν περίτρομοι, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, τὰ ὁποῖα ἐτσαλαπατοῦσε μὲ τὸ πελώριον σῶμα του, εἶδον ἕνα πελώριον ἐλέφαντα, τρέχοντα μανιωδῶς, μὲ τὰ ὦτα ἠνωρθωμένα, τὴν προβοσκίδα ἀνυψωμένην, τὴν οὐρὰν τεντωμένην, καὶ βάλλοντα διαρκῶς τὰς παραδόξους αὐτὰς κραυγάς, πόνου ἢ ὀργῆς.

Οἱ λευκοὶ ἀπεμακρύνθησαν, ἠθέλησαν νὰ τραποῦν εἰς φυγήν. Ἀλλὰ τὸ μαστόδουν ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς πλησιάσῃ, ὅτε αἴφνης ἡ Κοραλία παρετήρησεν ὅτι ὁ ἐλέφας ἐβάδιζε μόνον μὲ τοὺς τρεῖς πόδας, κρατῶν εἰς τὸν ἀέρα τὸν τέταρτον, ὡς νὰ μὴν εἰμποροῦσε νὰ τὸν πατήσῃ καταγῆς.

— Τὸ ζῷον αὐτὸ εἶνε ἄρρωστο! ἐφώναξεν ἡ νεᾶνις σταματῶσα. Κυττάξετε! Δὲν εἰμπορεῖ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του! Τὸ καϊμένο! Θἄλεγε κανεὶς πῶς μᾶς ζητεῖ βοήθεια.

— Δύσκολο πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Γεράρδος. Νὰ ὁ Μπρέκος ποῦ θέλει νὰ τὸ γιατρέψῃ ὅπως ξεύρει αὐτός! ἐπρόσθεσε, δεικνύων τὸν μαῦρον, ὁ ὁποῖος ἐσκόπευε τὸν ἐλέφαντα μὲ τὸ τόξον του.

Τὸ βέλος ἔφυγε συρίζον καὶ ἐκαρφώθη εἰς τὸν ὦμον τοῦ κολοσσοῦ.

Τὸ ζῷον ἐξέβαλε κραυγὴν λύσσης. Ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν γῆν καὶ ἐστάθη βρυχώμενον.

— Τὸ ζῷον αὐτὸ ὑποφέρει πολύ! ἐπανέλαβεν ἡ Κοραλία, συγκεκινημένη. Δὲν σοῦ φαίνεται, Γεράρδε, πῶς μοιάζει μὲ τὸν Γολιάθ, τὸν Ἐλέφαντα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, ποῦ τὸν ἀγαπούσαμε τόσο πολύ; Θὰ δοκιμάσω νὰ τὸν πλησιάσω.

— Τρελλάθηκες, Κοραλία; Τί ἰδέα σοῦ κατέβηκε! ἐφώναξεν ὁ ἀδελφός της, προσπαθῶν νὰ τὴν συγκρατήσῃ.

— Ὄχι, ἄφησέ με! ἐπανέλαβεν ἡ νεάνις, μὴ ἀντέχουσα νὰ βλέπῃ βασανιζόμενον τὸ ζῷον. Κύτταξε πῶς μᾶς βλέπει! Νομίζω πῶς μᾶς ζητεῖ βοήθεια. Καὶ τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς καλλίτερα νὰ μὲ τσαλαπατήσῃ ὁ ἐλέφας, παρὰ νὰ μένω αἰχμάλωτη τοῦ Ἀμπρούκου, προσέθεσε χαμηλοφώνως.

Καὶ μεθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τοῦ Γεράρδου, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν ὁμιλον κ' ἐπροχώρησεν ἀτρόμητος πρὸς τὸ παχύδερμον, τὸ ὁποῖον εἶχε σταματήσει, γεμίζον τὸν ἀέρα μὲ τὰς φωνάς του.

Οἱ μαῦροι, ἀκίνητοι καὶ κατάπληκτοι, τὴν παρηκολούθουν. Ἐπλησίασε μὲ θάρρος τὸν κολοσσόν, καὶ καλοῦσα αὐτόν, μὲ τὴν γλυκυτάτην φωνήν της ὡς νἀπευθύνῃ

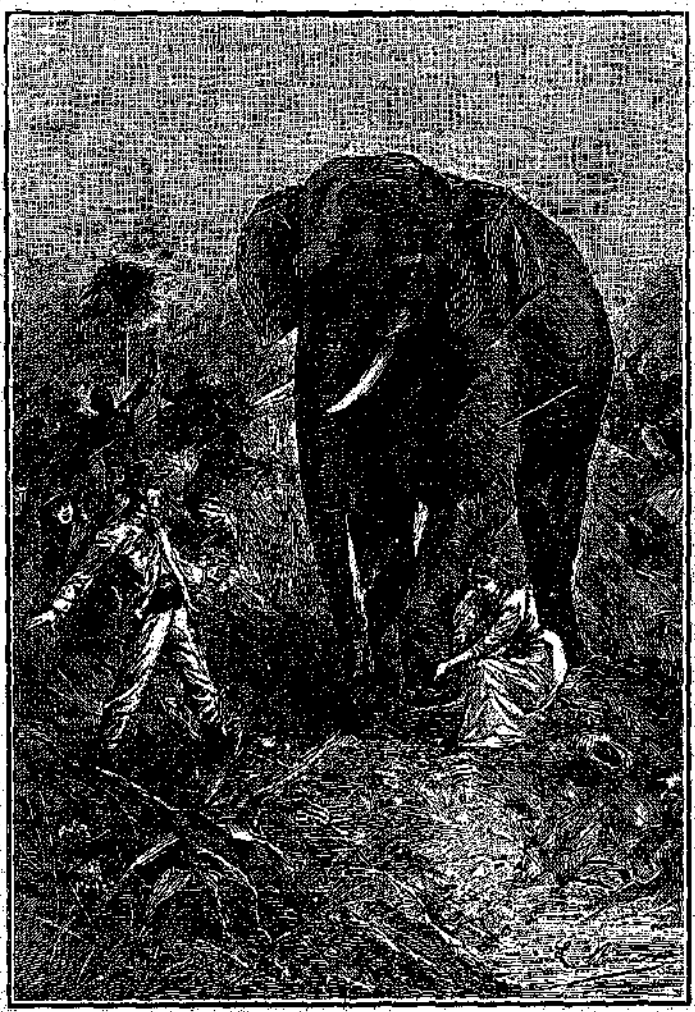

«Ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ μαστόδοντος καὶ εἶδεν ὅτι ὑπερμεγέθης ἄκανθα. . .» (Σελ. 125, στήλ. α'.)

νετο πρὸς λογικὸν πλᾶσμα, ἔφθασε πληστέστατα αὐτοῦ.[3] Φαίνεται ὅτι εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς Κοραλίας, εἰς τὸ τρυφερόν της βλέμμα, ἐκρύπτετο μαγνητικὴ δύναμις, διότι ὁ ἐλέφας διακόψας τὰς κραυγάς του, προσήλωσέν ἐπ' αὐτῆς ἤπιον βλέμμα, καὶ ἀρχίσας νὰ γαγγύζῃ ἀσθενέστερον τώρα, ὕψωσε τὸν πελώριον πόδα του, ὡς διὰ νὰ τὸν δείξῃ.

—Ναί, Γολιάθ μου, καλέ μου, ἔχεις ἕνα μεγάλο β α β ά, εἶπεν ἡ Κοραλία, θωπεύουσα αὐτόν. Δεῖξε μου τώρα τὸ ποδαράκι σου. . . Ἔλα. . . Δὲν θὰ σὲ πονέσω.

Ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ μαστόδοντος καὶ εἶδεν ὅτι ὑπερμεγέθης ἄκανθα, μήκους πλέον τῶν δέκα ὑφεκατομέτρων, εἶχεν ἐμπηχθῆ βαθύτατα εἰς τὸ πέλμα τοῦ ζῴου. Συγκεντροῦσα τὸ θάρρος της ἡ Κοραλία ἔλαβε μὲ τὰς δύο της χεῖρας τὸν πόδα τοῦ ἐλέφαντος καὶ ἤρχισεν ἀφόβως νὰ τραβᾷ, νὰ πιέζῃ, νὰ ὠθῇ μὲ ἐπιτηδειότητα, ἕως ὅτου πρὸς μεγάλην της χαρὰν κατώρθωσε νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ἄκανθαν ὁλόκληρον. Τὸ τραῦμα ἦτο βαθὺ καὶ εἶχεν ἀρχίσῃ πλέον νὰ φλεγμαίνῃ. Ἡ θαρραλέα κόρη ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὸ καθαρίσῃ καὶ νὰ τὸ καλύψῃ μὲ χλωρὰ φύλλα. Ἐγερθεῖσα κατόπιν ἔλαβε τὸ βέλος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπηχθῆ εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἐλέφαντος, καὶ σύρουσα αὐτὸ μὲν ὅλην τὴν δύναμίν της, τὸ ἀπέσπασε καὶ τὸ ἔρριψε μακράν.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ κάνεις τὴν ἔκπληξιν τῶν μαύρων καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ἐλέφαντος, κατὰ τὴν σκηνὴν αὐτήν. Τὸ ζῷον ἀντὶ λυσσωδῶν κραυγῶν, ἐμουρμούριζε τώρα ἐλαφρὰ χαρωπόν, ἐκίνει τὴν προβοσκίδα του θωπευτικῶς περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς ἐπιδεξίους χεῖρας τῆς νεάνιδος. Ἔσετε μ' εὐχαρίστησιν τὰ μακρά του ὦτα καὶ τὴν οὐράν του. Οἱ ὀφθαλμοί του, οἱ λάμποντες ἀπὸ εὐφυΐαν, ἐξεδήλωνον τὴν εὐγνωμοσύνην του ὡς ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου. Ἡ Κοραλία, εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της, ἐθώπευε τὸν τραυματίαν της μὲ τὰς μικράς της χεῖρας, γελῶσα διὰ τὰς κωμικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης του, καὶ ἄφοβος τώρα πλέον ὡς νὰ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κανένα σκυλάκι.

Οἱ παριστάμενοι, συνελθόντες ἀπὸ τὸν τρόμον των, ἐπλησίασαν τὸ παράδοξον σύμπλεγμα καὶ ἐθαύμαζαν ἀνέτως τώρα τὸν νέον φίλον τῆς Κοραλίας,—οἱ λευκοὶ τοὐλάχιστον, διότι τὸ ζῷον ἐφαίνετο εὐχαριστούμενον ἀπὸ τὴν παρουσίαν των, ἐνῷ πρὸς τοὺς μαύρους ἐδείκνυεν ἀποστροφὴν καὶ φόβον συγχρόνως, ὁσάκις δὲ ἐπλησίαζαν οὗτοι, ὕψωνε τὴν προβοσκίδα του μὲ κραυγὰς μίσους.

Οἱ ἐξερευνηταὶ τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν παρατηρήσῃ τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, δηλαδὴ ὅτι τὰ ζῷα δεικνύουν ἰδιαιτέραν προτίμησιν πρὸς τοὺς λευκούς. Ἐνῷ ὁρμῶσι κατὰ τῶν μαύρων, ἕτοιμα νὰ τοὺς κατασπαράξουν, μὲ τὰ ὅπλα τῆς ἀμύνης, τὰ ὁποῖα διαθέτει ἕκαστον, φαίνονται πολὺ ἠπιώτερα πρὸς τοὺς εὐρωπαίους. Τὰ ἀγριώτερα ἐξ αὐτῶν, οἱ ἐλέφαντες, οἱ βούβαλοι, ἐπηρεάζονται πολὺ ἀπὸ τὸν καλὸν τρόπον τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχουν δὲ μοναδικὰ παραδείγματα ἡμερότητος καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς λευκοὺς ἐκ μέρους τῶν ζῴων, τὰ ὁποῖα μόνον οὗτοι τιθασσεύουν εὐκόλως.

Ἡ Κοραλία καὶ οἱ σύντροφοί της ἠγνόουν τὴν λεπτομέρειαν αὐτήν. Ἀλλ' ἡ διαγωγὴ τοῦ Γολιὰθ—ὅπως ὅλοι τὸν ὠνόμασαν μετ' ὀλίγον—ἔμεινεν ἀξιομνημόνευτον παράδειγμα τῆς ἀληθείας αὐτῆς. Ἀφοῦ ἐπάτησε μὲ προσοχὴν τὸ πόδι του εἰς τὴν γῆν, ἠκολούθησε χωλαίνων τὴν Κοραλίαν κατὰ βῆμα καὶ ἐφαίνετο ἀπορασισμένος, ἐν τῇ θυμοσοφίᾳ του, νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε. Οἱ μαῦροι, τοὺς ὁποίους δὲν ἠγάπαρίστει πολὺ ἡ ἀκολουθία αὐτή, ἐδοκίμασαν νὰ τὸν ἀποδιώξουν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐστράφη πρὸς αὐτοὺς τόσον ἀπειλητικῶς, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σχέδιον των.

Συνώδευσε λοιπὸν τὸν μικρὸν ὅμιλον μέχρι τοῦ χωρίου. Μόλις ἔφθασαν, ἡ Κοραλία τοῦ ἔφερε βανάνας καὶ πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα ἐδέχθη ἀπὸ τὰς χεῖρας της μ' εὐγνωμοσύνην. Ἤρχισεν ἔπειτα νὰ πίνῃ νερὸν μὲ τὴν προβοσκίδα του, ἀπὸ τὸ ρυάκιον τὸ ὁποῖον ἐπερνοῦσε πρὸ τῆς καλύβης τῶν αἰχμαλώτων, καὶ μετ' ὀλίγον ἐχάθη εἰς τὸ δάσος. Ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι εἶχε φύγει πλέον.

Τὴν ἐπαύριον ὅμως πρωΐ-πρωΐ εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του, ἀκίνητος καὶ περμένων. Ἡ Κοραλία ἐκύτταξε πάλιν τὴν πληγήν του, τὴν ἔπλυνε, ἤλλαξε τὸν ἐπίδεσμον μὲ τὰ χλωρὰ φύλλα καί, ὅπως τὴν προτεραίαν, τὸν ἐφιλοδώρησε μὲ ὡραῖα ὀπωρικά. Ὁ ἐλέφας ἐφαίνετο αἰσθανόμενος βαθύτατα τὰς περιποιήσεις αὐτάς. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπλανᾶτο εἰς τὰ πέριξ τοῦ χωρίου, πλησιάζων συχνὰ τὴν νεάνιδα καὶ ρωθωνίζων θωπευτικά. Ἡ Κοραλία τὸν ἐθώπευε γλυκύτατα, τοῦ ὡμιλοῦσε καὶ τοῦ προσέφερεν ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα ἐδέχετο χωρὶς πολλὰ νάζια. Μέχρι τῆς ἑσπέρας ἔγιναν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Γολιὰθ ἔγινεν οὕτως εἰπεῖν κάτοικος τοῦ χωρίου· ἔμενε πολλάκις κρυμμένος ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους, ἀλλὰ μόλις ἤκουε τὴν φωνὴν τῆς Κοραλίας, καλοῦσαν αὐτόν, ἔτρεχε μὲ τὰ τέσσαρα, ὄχι μόνον ἐφ' ὅσον εἶχεν ἀνάγκην τὸ τραῦμά του ἰατρικῶν περιποιήσεων, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἐθεραπεύθη ἀκόμη καί, ὡς ἦτο πιθανόν, εἶχε λησμονήσῃ πλέον τὰ διατρέξαντα.

Κατὰ παράκλησιν τῆς Κοραλίας, ὁ Μπρέκος παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ διατάξῃ νὰ μὴ κακοποιήσῃ κάνεις τὸν ἐλέφαντα, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τὸ ὑπεσχέθη. Ὁ Ἀμπροῦκος ἐξεπλάγη τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπιροὴν τῆς νεάνιδος ἐπὶ τοῦ ζῴου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν μαύρων φημίζεται ὡς ἀδάμαστον, ὥστε συγκατένευσε νὰ προστατεύσῃ δι' ἰδιαιτέρας αὐστηρᾶς διαταγῆς τὸν «πατέρα τῶν αὐτιῶν,» ὅπως ὠνόμαζαν οἱ μαῦροι τὸν ἐλέφαντα, κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν ὁποίαν εἶχον, νὰ ὀνομάζουν τὰ ζῷα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ τοῦ κυριωτέρου χαρακτηριστικοῦ των. Τοιουτοτρόπως ἕνα φαλακρὸν τὸν ὀνομάζουν «πατέρα τοῦ κρανίου», ἕνα χωλὸν «πατέρα τῶν ποδαρτῶν», ἕνα παχύσαρκον «πατέρα τῆς κοιλίας», καὶ οὕτω καθεξῆς, χωρὶς νὰ τοὺς κάμνουν ἐντύπωσιν οἱ ὑπαινιγμοὶ αὐτοὶ τῶν φυσικῶν ἐλαττωμάτων, τοὺς ὁποίους ἀποφεύγουν συνήθως οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι.

Ὁ Ἀμπροῦκος ἐξήσκει ἐπὶ τῶν ὑπηκόων του ἀπόλυτον ἐξουσίαν καὶ κάνεις δὲν ἐτόλμα νὰ παρακούσῃ τὰς διαταγάς του. Ὁ Γολιὰθ ἔγινε λοιπὸν μέλος ἐπίσημον τῆς πατριᾶς τῶν ἀγρίων. Ἦτο ἄλλως τε θαυμάσιος τύπος τῆς φυλῆς του: γιγάντιος, μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς, μὲ τὴν φυσιογνωμίαν ἱλαρὰν καὶ συμπαθητικήν, ἂν δύναταί τις νὰ ἐκφρασθῇ τοιουτοτρόπως περὶ τοῦ προσώπου ἑνὸς παχυδέρμου. Ἐφαίνετο τριακοντούτης περίπου, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τῶν ἐλεφάντων· ἦτο δὲ ἐξαιρετικῶς ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος, διότι ποτὲ δὲν ἐλησμόνησε τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὴν Κοραλίαν. Εἰς πᾶσαν περίστασιν προσεπάθει νὰ τῇ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἡ προτίμησίς του πρὸς τὴν νεάνιδα ἦτο τόσον καταφανής, ὥστε τὴν ὑπήκουεν εἰς ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν, ἐκτελῶν διάφορα παιγνίδια τὰ ὁποῖα διεσκέδαζον μὲν τὸν Γεράρδον, ἀλλὰ παρώργιζον τὰ θύματα τῶν ἀστειοτήτων αὐτῶν. Ἐὰν π. χ. ἔβλεπεν εἰς τὰς χεῖρας κάνενὸς ἄλλου ὡραῖόν τι ὀπωρικὸν ἢ κάνὲν ἄνθος, ἢ κάνὲν πλατὺ φύλλον, δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὀμβρέλλα, ἐπροχώρει σιγὰ-σιγὰ καὶ συλλαμβάνων ἐπιτηδείως τὸ ἀντικείμενον, μὲ τὸ ἄκρον τῆς προβοσκίδος του, ἤρχετο καὶ τὸ ἄφινεν εἰς τοὺς πόδας τῆς νεάνιδος. Ἐὰν ἐκείνη ἐδοκίμαζε νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν κάτοχόν του, ὁ ἐλέφας ἄρχιζε νὰ μουρμουρίζῃ δυσηρεστημένος, καὶ συλλαμβάνων ἐκ νέου τὸ διαφιλονεικούμενον ἀντικείμενον, τὸ ἔδιδε πάλιν εἰς τὴν Κοραλίαν, ὡς νὰ τῆς ἔλεγεν:

— Εἶνε δικό σου, ἀφοῦ εἶνε ὡραῖο πρᾶγμα.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Στὸν Γολγοθᾶ.

Σείεται ἡ γῆ, καὶ ὁ οὐρανὸς
σκέπη ὁλόμαυρη φοράει,
καὶ ὁ κόσμος σκοτεινὸς
θέαμα φρικτὸ θωράει.

Τρομαγμένο σταματᾷ
καὶ τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης,
καὶ τὴν ἄβυσσο ἐρωτᾷ
μὴν ψυχομαχάει ἡ πλάσις . . .

Μὰ 'στὴν μαύρη σιωπὴ
ξάφνου ὁ Γολγοθᾶς στενάζει
καὶ νεκρὸ μιὰ ἀστραπὴ
τὸν Θεάνθρωπο ἀγκαλιάζει.

Καὶ 'στὸν τόπο τὸν ἱερό,
ποὺ ἐσταυρώθη ὁ Φωτοδότης,
μόνη, ἀντίκρυ 'στὸν Σταυρό,
προσευχιέται ἡ Ἀθωότης.

« Χριστὸς Ἀνέστη »

Πανώρηοι, ἀπὸ νεφέλες χρυσοπόρφυρες
τὸν θρίαμβο οἱ ἀρχάγγελοι σαλπίζουν
καὶ ἀπ' ὅλα τάστρα ὕμνο ἀναστάσιμο
μελῳδικὰ τὰ Χερουβεὶμ ἀρχίζουν.

Καὶ ὁ Σαβαὼθ φορῶντας τὴν κορώνα Του
θρονιάζεται ἀστραπόμορφος 'στὸν ἥλιο,
μὲ μιὰ ματιὰ Του ἀναμετρᾶει τὸ ἄπειρο
καὶ τὸ λαμπρό Του εὐλογεῖ βασίλειο.

Καὶ ἡ ζωὴ 'στὸν κάτω κόσμο ἀθάνατη
ξυπνᾶει καὶ κυττάζει· ὁ Ναζωραῖος
πατάει τὴν ἀμαρτία καὶ τὸν θάνατο,
καὶ πάει 'στὰ ὕψη νικητὴς ὡραῖος.

Κ' ἐνῷ τὸν ἀγκαλιάζει ὁ Παντοκράτορας,
'σ' ἀνχείμαρρος τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καταβαίνει
καὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» τὸ χαρμόσυνο
ἀντιλαλεῖ 'στὴ γῆ, 'στὴν οἰκουμένη.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΙ ΤΑΝΑΓΡΑΙΑΙ ΚΟΡαΙ

Τίς ἐξ ὑμῶν, ὦ καλοί μου μικροὶ ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι, δὲν γνωρίζει ἢ δὲν εἶδέ ποτε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα πήλινα ἀνθρωπάρια, τὰς ἐξ ἐρυθροῦ χώματος κομψὰς καὶ ὡραίας σπιθαμιαίας πλαγγόνας, αἵτινες πληροῦσι τοσαύτας προθήκας ἀρχαιοπωλείων ἐν Ἀθήναις καὶ δι' ὧν κοσμοῦνται τοσαῦται κονσόλαι καὶ σκευοθῆκαι πλουσίων καὶ ἀριστοκρατικῶν μεγάρων; Τίς ἐξ ὑμῶν, ἐπισκεφθεὶς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων μέγα ἡμῶν Κεντρικὸν Μουσεῖον, δὲν ἐθαύμασε τὰ ἄπειρα ἐν ταῖς ὑελοθήκαις κατατεθειμένα καὶ ἀσφαλῶς περφυλαγμένα μυριόμορφα καὶ μυριόσχημα ἐκ πηλοῦ πλαστικὰ ταῦτα τῆς Ἀρχαιότητος ἀθύρματα, ἐξ ὧν τοσαῦτα ἑκατοντάδας προάγει καὶ φέρει εἰς φῶς ἑκάστη νέα ἀνασκαφὴ τῆς ἑλληνικῆς γῆς;

Περὶ τούτων λοιπὸν τῶν λαμπρῶν προγονικῶν μας καλλιτεχνικῶν προϊόντων θὰ σας ὁμιλήσω σήμερον, διότι εἰς ἡμᾶς τοὺς ἕλληνας ἐπιβάλλεται νὰ γνωρίζωμεν καλῶς πᾶν ἀφόρων τὴν χώραν μας καὶ τὴν φυλήν μας, ἰδίως δὲ πᾶν ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ μέγα παρελθόν μας.

Τὰ ἀπειροπληθῆ λοιπὸν ταῦτα πήλινα καλλιτεχνικώτατα χειροτεχνήματα δὲν ἦσαν ἁπλᾶ ἀθύρματα, οὐδὲ κατεσκευάζοντο πρὸς ἁπλοῦν κόσμον ἢ χάριν παιδιᾶς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἡ σημασία των ἦτο πολλῷ βαθυτέρα καὶ σπουδαιοτέρα, ἄλλως δὲν θὰ ἐξηγεῖτο καὶ ὁ τόκος τῆς εὑρέσεώς των. Διότι τὰς μυριάδας τῶν μικροσκοπικῶν αὐτῶν ἀνθρωπαρίων καὶ πλαγγόνων τὰς εὑρίσκομεν καὶ τὰς ἐκσκάπτομεν ἐξ ἀρχαίων τάφων. Ἰδίως δὲ πατρίς των εἶνε ἡ γείτων μας Βοιωτία, μία δὲ κυρίως πόλις αὐτῆς, ἡ περίφημος καταστᾶσα Τάναγρα, γνωστὴ ἐκ τῆς ἱστορίας διὰ τὴν ἐν αὐτῇ μάχην, ἀλλ' ἰδίως γνωστοτάτη ἀνὰ σύμπασαν τὴν ὑφήλιον διὰ τὰ ἔξοχα πηλοπλαστικὰ καὶ κεραμευτικὰ εὑρήματα, διὰ τὰς θαυμαστὰς Ταναγραίας Κόρας, αἵτινες κατὰ χιλιάδας τὸ πάλαι ἐξήρχοντο ἐκ τῶν καμίνων καὶ ἐκ τῶν τροχῶν τῶν ἐν αὐτῇ πολυκληθῶν κεραμείων.

Φαντάζεσθε οἵα βιομηχανία τεραστία ἐκ τοῦ εἴδους τούτου θὰ εἶχεν ἀναπτυχθῆ καθ' ἅπασαν τὴν Βοιωτίαν καὶ ἰδίᾳ ἐν Τανάγρᾳ, καὶ οἷος πλοῦτος, οἷος πακτωλὸς χρυσοῦ θὰ εἰσέρρεεν εἰς τὰς πόλεις τῆς ὁμόρου ἡμῖν πατρίδος τοῦ Πινδάρου!

* * *

Εἶνε καὶ τοῦτο ἐν τῶν σπουδαιοτάτων φαεινῶν σημείων, ἅτινα λαμπρύνουσι τὴν βιωτικὴν γῆν, καὶ ἐξαγνίζουσιν αὐτὴν κατὰ τοσούτων δεινῶν συκοφαντιῶν καὶ κακολογιῶν. Ὁ δυστυχὴς βοιωτικὸς λαὸς εἶχε τὸ ἀτύχημα τὸ πάλαι νὰ εὑρίσκεται τόσον πλησίον πρὸς τὸν εὐφυέστατον καὶ ἐμπαικτικώτατον τῶν λαῶν, νὰ εἶνε γείτων τῶν λεπτῶν καὶ καλαισθητικωτάτων Ἀθηναίων, οἵτινες καὶ τὸ ἐλάχιστον ἔσκωπτον, συνειθισμένοι νὰ βλέπωσι δι' ὅλου τοῦ βίου τὰ τελειότατα τῆς τέχνης ἔργα καὶ νὰκούωσι τοὺς μελιρρήτους καὶ ἀπαραμίλλους ῥητόρων. Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀβροδιαίτων αὐτῶν καλλιτεχνῶν καὶ σοφιστῶν, οἱ καϊμένοι οἱ βοιωτοὶ μὲ τὰ σκαιά των χωρικὰ ἤθη, μὲ τὰ ἄροτρα καὶ τὰς ἀξίνας των, καὶ ἰδίως μὲ τὴν θαυμαστὴν κτηνοτροφίαν των, (ἣν εἴθε νὰ εἶχον καὶ οἱ πάλαι καὶ νῦν Ἀθηναῖοι!) δὲν ἔκαμνον διόλου φιγούραν, οὐδὲ ἤρεσκον εἰς τοὺς κομψοὺς αὐτοὺς καὶ ἀριστοκρατικοὺς συζητητὰς τῆς Ποικίλης Στοᾶς καὶ τῆς Πνυκός. Ἐκεῖδὴ δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐκόμιζον συνηθέστατα εὐτραφεστάτους χοίρους εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τοῦτο ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Βοιωτία δὲν παράγει ἢ μόνον τοιούτους, καὶ ὅτι τέλος καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν εἶνε ἢ εἰς παμμέγιστος χοῖρος, ἐξ οὗ καὶ ἡ πασίγνωστος παροιμία «Σῦς Βοιωτία»!..

Μία δὲ ἁπλῆ παροιμία τί καλὸν δὲν ἔκαμεν εἰς τὴν πτωχὴν Βοιωτίαν! Αὐταὶ αἱ δύο λέξεις πόσον ὀλεθρίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ὑπολήψεως τῶν Βοιωτῶν, καὶ πόσον ἀνεξιτήλως ἐνεκολάφθησαν ἐπὶ αἰῶνας ἐφ' ὁλοκλήρου λαοῦ, χωρὶς ποτὲ νὰ δυνηθῶσιν οὔτε διὰ τοῦ ὑψιπετοῦς Πινδάρου, τοῦ μεγίστου τῶν Λυρικῶν τῆς ἀνθρωπότητος, οὔτε διὰ τῶν ἐξόχων της στρατηγῶν, τῆς εὐκλεοῦς δυάδος τοῦ Πελοπίδα καὶ Ἐπαμεινώνδα, οὔτε διὰ τῆς περιφανοῦς Κορίννης, οὔτε διὰ τοσούτων ἄλλων ἐνδόξων τέκνων, νὰ ἐξαλείψωσι καὶ ἐξαφανίσωσι τὸ ἀδίκως καὶ κακεντρεχῶς ἐγκολαφθὲν στίγμα!

Ἀλλ' ὁ χρόνος ὁ Πανδαμάτωρ δὲν κρύπτει καὶ καταστρέφει μόνον, ἀλλὰ πλειστάκις καὶ φανερώνει καὶ εἰς φῶς ἄγει πλεῖστα ὅσα κεκρυμμένα καὶ ἐς ἀεὶ θεούμενα τεθαμμένα. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη, θραύουσα καὶ ἀνοίγουσα τὴν βοιωτικὴν γῆν, ὡς ἐκ μητρικῆς ἀγκάλης ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν μυριάδας ἔργων καλλιτεχνικῶν, ἅτινα ἀναπηδήσαντα ἐξ αὐτῆς χαρωπὰ καὶ μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, ὡς ἄγγελοι φωτεινοὶ καὶ χαρμόσυνοι, ἐπέταξαν καὶ ἦλθον νὰ μαρτυρήσουν εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον, ὅτι ἡ Βοιωτία δὲν ἦτο σῦς οὐδὲ χώρα βόσκουσα καὶ τρέφουσα μόνον βοῦς καὶ χοίρους· ἀλλ' ὅτι ἐν αὐτῇ τὸ πάλαι ὑπῆρχε μέγας ἔρως πρὸς τὸ καλὸν καὶ λατρεία ἀληθὴς πρὸς πᾶν ἰδεῶδες καὶ καλλιτεχνικόν.

* * *

Εἴπομεν, ὅτι αἱ Ταναγραῖαι εὑρίσκοντο ἐν τοῖς τάφοις, συνθαπτόμεναι μετὰ τῶν νεκρῶν. Διατί ἐνεκλείοντο τὰ μικρὰ ταῦτα πήλινα ἀγαλμάτια ἐντὸς τῶν σποτεινῶν νεκροθηκῶν; Τοῦτο δι' ἕνα χριστιανὸν εἶνε ὀλίγον ἀκατανόητον, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀρχαίους ἦτο πολὺ φυσικὸν καὶ εὐνόητον, διότι ἐκεῖνοι ἐπίστευον ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος δὲν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ τάφου, ἀλλ' ὅτι συνέζη μετὰ τοῦ φθαρτοῦ σώματος, ὅπερ, ἵνα μὴ ταχέως φθαρῇ καὶ ἐξαφανισθῇ, διετήρουν διὰ τροφῶν καὶ ποτῶν, ἅτινα ἐκόμιζον καὶ ἔθετον παρὰ τὸν τάφον ἢ ἔχυνον ἐντὸς αὐτοῦ διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ τάφου ἀμφορέων ἢ μεγάλων ληκύθων. Καὶ ὄχι μόνον τροφὰς ἐνέκλειον, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἀντικείμενα ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, καὶ ἀθύρματα ἀκόμη, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἦτο προσφιλὲς εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ βίου ἀποδημοῦν καὶ διὰ παντὸς ἀποχωριζόμενον πρόσωπον. Τοιοῦτον προορισμὸν εἶχον καὶ τὰ κεραμεικὰ μυριόσχημα ταῦτα μικρὰ πλαστουργήματα, ὧν αἱ παραστάσεις ἦσαν ποικίλαι καὶ περιεργόταται πολλάκις.

Διότι ἄλλοτε μὲν ἦσαν ἀληθεῖς κοῦκλαι, κόραι κομψαὶ καὶ χαριτωμέναι, μὲ τὰ μικρά των πιλίδια ἐπὶ κεφαλῆς ἢ τὰ σκιάδια, μὲ τὰ κάτοπτρα ἢ τὰ ριπίδιά των ἀνὰ χεῖρας, ξανθαὶ ἢ κασταναί, μελανόφθαλμοι ἢ γελαναί· ἄλλοτε πάλιν νεανίσκοι κομψοὶ καὶ εὐσταλεῖς, ἄλλοτε μικρὰ ἅρματα ἢ ἱππάρια, ἁμάξια ἢ ἱππεῖς, ἄλλοτε ἠθοποιοί, ὀψοπῶλαι, ἀγοραῖοι πωληταὶ ἢ φαράδες, ἀρτοπῶλαι ἢ ἀρτοποιοί, ἀοιδοί, κωμικοί, μίμοι, χορευταὶ καὶ χορεύτριαι, αὐληταὶ καὶ αὐλητρίδες, ἢ παιδία παίζοντα μὲ χήνας ἢ κυνάρια—καὶ ἐν γένει πάσης μορφῆς καὶ παντὸς εἴδους.

Ἐπλάττοντο δὲ ταῦτα ἐκ πηλοῦ, ἀπὸ κοκκινόχωμα, ὁποῖον εὑρίσκεται καὶ σήμερον εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐδῶ δὲ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἰδίως τὸ ἄριστον, εἰς τὰ λεγόμενα «Πυθαράδικα» παρὰ τὴν Ἀ-

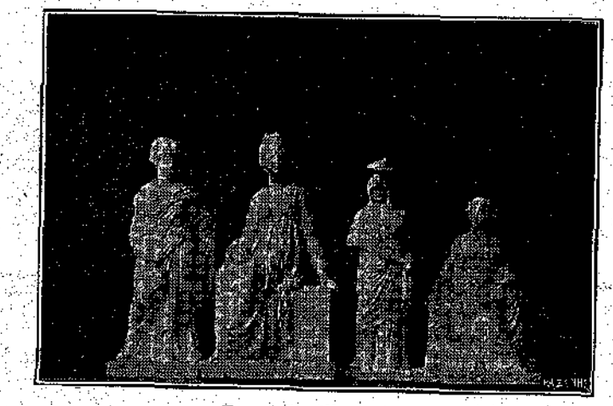

Ταναγραῖαι Κόραι. (*)

γίαν Τριάδα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ἢ αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος Κεραμεικός, ἤτοι ἀκριβῶς τὸ μέρος ὅπου καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι κατεσκευάζοντο ἐκ τῆς αὐτῆς γῆς τὰ κεραμεικὰ ταῦτα εἴδη.

Ἀλλ' οἵα διαφορὰ ἀπὸ τότε ἕως σήμερον! Τὰ σήμερον κατασκευαζόμενα δὲν εἶνε ἢ ἀγγεῖα κοινότατα καὶ χονδροειδέστατα, ἄνευ κομψότητος καὶ χάριτος, ἐν ᾧ τότε ἦσαν τόσον τέλεια, ὥστε ὁ κόσμος τὰ ἐθεώρει καὶ τὰ θεωρεῖ οὐχὶ πλέον ὡς εἴδη βιοτεχνικὰ καὶ χειρωνακτικά, ἀλλ' ὡς καθαρὰ καλλιτεχνήματα, καὶ τὰ διατηρεῖ ἐντὸς τῶν Μουσείων μετὰ τῆς αὐτῆς εὐσεβείας, καὶ τὰ περιβάλλει μετὰ τῆς αὐτῆς λατρείας καὶ θαυμασμοῦ, μεθ' ἧς τὰ ἀριστοτεχνήματα τοῦ Φειδίου, τοῦ Πραξιτέλους, τοῦ Σκόπα καὶ τοῦ Λυσίππου!

***

Κατεσκεύαζον δ' αὐτὰ ἐντὸς μητρῶν, καλουπίων δηλαδή, ἐξ ὧν ἠδύναντο νὰ χύσωσι μυριάδας, ὡς κάμνομεν καὶ σήμερον διὰ τὰ ἐκμαγεῖα. Τοιαῦται μῆτραι εὑρέθησαν ἐντὸς τάφων, δυνάμεθα δὲ καὶ νῦν ἔτι νὰ χύσωμεν ἐντὸς αὐτῶν θερμὸν γύψον καὶ νὰ ποκτήσωμεν νέας ταναγραίας κόρας.

Τὰ οὕτως ἀποκτώμενα εἰδώλια, μικρὰ δηλ. εἴδωλα ἢ ἀνθρωπάρια, εὐθὺς ὡς ἐξήρχοντο ἐκ τῆς μήτρας, παρελάμβανον ἐπιδέξιοι τεχνῖται, οἵτινες τὰ ἐπεξειργάζοντο καὶ ἐτελειοποίουν διὰ τῆς χειρός. Νωπὰ καθὼς ἦσαν ἀκόμη, τὰ μετεσχημάτιζον καὶ ἐτροποποίουν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν καὶ τὸ γοῦστό των. Ἀκολούθως τὰ ἔθετον ἐντὸς τῆς καμίνου διὰ νὰ ψηθῶσι καὶ στερεοποιηθῶσιν ἐντελῶς, ἀφήνοντες πάντοτε ὄπισθεν μικρὰν ὀπήν, ἵνα μὴ θραυσθῶσι κατὰ τὴν ὀπτησιν, τὸ ψήσιμον δηλαδή. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτο ἀκόμη, δὲν ἦσαν ἐντελῶς ἕτοιμα. Ὑπελείπετο ἔτι τὸ χρωματισμα. Σήμερον βεβαίως μετὰ τόσους αἰῶνας, ἐντὸς τῆς γῆς καὶ ἐντὸς τῆς ὑγρασίας τεθαμμένα, δὲν διατηροῦσι τοὺς ὡραίους χρωματισμοὺς των πλέον· ἀλλὰ τότε εἶχον θαυμασίους τοιούτους, ὡς μαρτυροῦσι πολλὰ τούτων, διατηρήσαντα ἴχνη μόνον αὐτῶν.

Δὲν εἶνε δὲ πάντα τῆς αὐτῆς τέχνης καὶ τῆς αὐτῆς τελειότητος. Πρέπει νὰ λογισθῆτε ὅτι τὰ εἰδώλια ταῦτα κατεσκευάζοντο ἐπὶ αἰῶνας ὅλους διαρκῶς, καὶ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἡ καλλιτεχνία ἡ ἀρχαία ἔκαμνε καταπληκτικὰς προόδους καὶ μεγάλα ἅλματα, οὐτω δὲ καὶ ἡ Βιομηχανία, ἐν παραλλήλῳ προοδεύουσα, ἠκολούθει τὴν καλλιτεχνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐβελτίου τὰ προϊόντα καὶ τὰ ἔργα της. Διὰ τοῦτο, ὅταν παρατηρήσωμεν μετὰ προσοχῆς τὰς μυριάδας τῶν ἀνθρωπαρίων τούτων εἰς τὰ Μουσεῖα, εὐθὺς θὰ ἐννοήσωμεν πόσον πολλάκις διαφέρουσι τινὰ τούτων ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ πόσον μερικὰ τούτων εἶνε ἐντελῶς ἀκόμη χονδροειδῆ καὶ ἄτεχνα, πῶς δὲ ἄλλα πάλιν εἶνε τέλεια καὶ κομψότατα, ὡς αἱ ὡραῖαι καὶ θελκτικώτατα αὐταὶ πλαγγόνες, αἱ χαριτωμέναι καὶ γλυκύταται «ταναγραῖαι κόραι» ἃς σήμερον ἡ «Διάπλασις» σᾶς παρουσιάζει, ἀντιγεγραμμένας ἐκ γνησίων ἀρχαίων πρωτοτύπων εἰδωλίων.

ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

(*) Αἱ ὡραῖαι Ταναγραῖαι, αἱ συνοδεύουσαι τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐλήφθησαν διὰ φωτογραφήσεως γυψίνων ἐκμαγείων, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα καλλιτεχνικοτάτου Ἐργαστηρίου τῶν Ἀδελφῶν Ροδίων.

Σ. τ. Δ.

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΚΟΣ

(Μῦθος Κριλώφ)

Εἶχ' ἑνὸς κούκου κάμποσον ἀέρα
παρμένα τὸ κεφάλι του μιὰ 'μέρα...
κ' ἠθέλησε ὁ κουτὸς καλὰ καὶ σώνει
νὰ τονε κάμῃ ὁ ἀετός... ἀηδόνι.

Σὰν ἔλαβεν ὁ κοῦκος τόση χάρι,
πετάει σὲ μία φτέρη μὲ καμάρι·
κ' ἐκεῖ σὰν τὸ ἀηδόνι προσπαθεῖ
νὰ ψάλῃ ἁρμονικά, νὰ θαυμασθῇ.

Μὰ σὰν τί, λέτε, ὅτι του συνέβη;
Ἐνῷ νὰ κελαδήσῃ ἐκεῖ παλαίβει,
τἄλλα πουλάκια φεύγουνε γελῶντας
κι' ἀπόμεινε μονάχος τραγουδῶντας.

Ὁ Κοῦκος τότε θυμωμένος τρέχει
'στὸν ἀετὸ καὶ μ' ὅση φωνὴ ἔχει
«Ἐκδίκησις!» φωνάζει «Γιὰ στοχάσου,
» ἀηδόνι νὰ με κάμῃ ἡ Ἀφεντιά Σου.

» Καὶ τἄλλα τὰ πουλάκια νὰ τολμήσουν
»ἐμπρός μου τὴ φωνή μου νὰ ὑβρίσουν
»καὶ νὰ πετάξουν ὅλα τους μακρυά!...»
Μὰ καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ λέει μὲ βιά:

«— Φίλε μου, πόσο, εἶσαι ἀπατημένος·
» ἐγὼ εἶμαι Βασιλειᾶς διωρισμένος,
» μὰ ὄχι καὶ θεός· σὰν θέλῃ
»νὰ γίνῃ ἀηδόνι ὁ κοῦκος, δὲν με μέλει.
» Τἀείωμα τοῦ δίδω τὸ μεγάλο,
» γιὰ τὴν ἀξία του ὅμως... εἶνε ἄλλο!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΘΕΛΑ νὰ εἶχα πολὺν τόπον εἰς τὴν διάθεσίν μου, διὰ νὰσας γράψω ὅλας τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας συνέλεξα ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου... Ἀλλ' ἡ κυρία Διάπλασις, ἡ ὁποία μ' ἔστειλεν ἐπίτηδες, μοῦ εἶπε: «Θά τα γράψῃς μὲ λίγα λόγια.»

Μὲ λίγα λόγια... Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοειπῶ μὲ λίγα λόγια; Φαντασθῆτε, ὅτι εἰς δύο αἴθούσας τοῦ Ζαππείου,—δὲν σας περιγράφω τὸ ὡραῖον τοῦτο μέγαρον τῶν Ἐκθέσεων, διότι θά σας το περιγράψῃ ἀργότερα ὁ κ. Φαίδων,—εἶνε ἐκτεθειμένα διακόσια περίπου ἔργα γλυπτικῆς, πλαστικῆς, ὑδατογραφίας, κρητιδογραφίας (παστὲλ) καὶ ἐλαιογραφίας! Οἱ διοργανωταὶ τῆς ἐτησίας αὐτῆς Ἐκθέσεως, καὶ προπάντων ὁ κ. Θ. Βελλιανίτης, εἰμποροῦν νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τὸ κατόρθωμά των. Ἡ ἐφετεινὴ συλλογή, καθὼς λέγουν ὅλοι, καὶ κατὰ ποιὸν καὶ κατὰ ποσὸν εἶνε ἀνωτέρα τῆς περσινῆς, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι τοῦ χρόνου θὰ εἶνε ἀκόμη πλουσιωτέρα. Χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν δραστηριότητα τριῶν φιλοτέχνων κυρίων, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεκτήσαμεν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν, καὶ εἰμποροῦμεν κατ' ἔτος νὰ θαυμάζωμεν τὰ ἔργα ὅλων τῶν ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ἀπὸ τῶν ἐπισημοτέρων διδασκάλων, μέχρι τῶν πλέον εὐελπίδων μαθητῶν.

Ἀλλά, μὲ λίγα λόγια...

Ἰδοὺ ἡ «Δόξα τῶν Ψαρῶν» τοῦ Γύζη, τοῦ μεγάλου ἕλληνος ζωγράφου. Ἔχει ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σολωμοῦ «Στῶν Ψαρῶν τὴν ὀλόμαυρη ράχη...» καὶ παριστᾷ τὴν Δόξαν, βηματίζουσαν ἄνωθεν τῶν Ψαρῶν, μὲ πινακίδα καὶ κονδύλιον εἰς τὴν χεῖρα, ἑτοίμην νὰ χαράξῃ μὲ αἰώνια γράμματα τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων, τὰ ὁποῖα μελετᾷ... Μικρὸς πίναξ ὑπὸ ἔποψιν διαστάσεων, ἀλλὰ τί μεγάλος ὑπὸ ἔποψιν ἐμπνεύσεως καὶ τέχνης!

Τοῦ Ἰακωβίδου, ἐπίσης μεγάλου ζωγράφου, εἰμπορεῖ κάνεις νὰ θαυμάσῃ πέντε ἔξοχα ἔργα. Ὁ «Ἐξοχικὸς Περίπατος» ἔχει πάρει χρυσοῦν βραβεῖον εἰς τὴν Ἔκθεσιν τοῦ Μονάχου· καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ φαντασθῆτε τί θαυμάσιος ποῦ εἶνε. Ἀλλὰ καὶ τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο «Κρυφτουλάκι» τί σας λέγει; Τὸ παίζουν δύο ἀδελφάκια, τὸ ἕνα ἕως δύο ἐτῶν, τὸ ἄλλο ἕως τεσσάρων. Τὸ μεγαλήτερον εἶνε γονατισμένον ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχην μιᾶς καρέκλας καὶ προβάλλει ἀριστερᾷ τὸ κεφάλι του, ἐν ᾧ τὸ μικρότερον, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς καρέκλας, ἐμπρός, σκύπτει δεξιᾷ. Καὶ εἶνε τόσον φυσικὴ ἡ εἰκών, ὥστε νομίζεις ὅτι τὰ παιδάκια εἶνε ζωντανά, καὶ νά, τώρα θὰ κινηθοῦν, καὶ θ' ἀλλάξουν θέσιν, εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ παιγνιδιοῦ, καὶ τὸ ἕνα θὰ προβάλῃ ἀριστερᾷ καὶ τὸ ἄλλο θὰ σκύψῃ δεξιᾷ. Τσᾶ! Τσᾶ!...

Νὰ ἕνα κοριτσάκι ποῦ διαβάζει. Εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἔργα τῆς Δδος Θαλείας Φλωρᾶ, μαθητρίας τοῦ Ἰακωβίδου, ἡ ὁποία ἐπαινεῖται πολύ. Πόσον ὡραῖα εἶνε ζωγραφισμένη ἡ συγκέντρωσις καὶ ἡ προσοχὴ ἐπάνω εἰς τὸ σοβαρὸν προσωπάκι, τὸ ὁποῖον σκύπτει εἰς τὸ βιβλίον!

Ἀλήθεια, τὸ φῦλόν μας τὸ ἔδειξε φέτος εἰς τὴν Ἔκθεσιν, καὶ αὐτὸ μὲ κολακεύει πολύ. Ἐκτὸς τῆς Φλωρᾶ, καὶ ἡ Δνὶς Σοφία Λασκαρίδου ἔχει ἐκθέσει τέσσαρα ὡραιότατα ἔργα. Ἡ «Ἀμυγδαλιὲς» της μοῦ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν, καὶ ἤκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν ὅτι ἡ Δνὶς Λασκαρίδου ἔχει μέλλον μεγάλης ζωγράφου. Καὶ σήμερον ἀκόμη, ὀλίγοι ἀποδίδουν ὅπως αὐτὴ τὴν ἀθηναϊκὴν φύσιν μὲ τόσην ἐντέλειαν χρώματος. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄνθη τῆς Κας Ἀμοιραδάκη, τῆς κατ' ἐξοχὴν ἀνθογράφου, μήπως δὲν εἶνε ἐξαίσια; Καὶ τῆς Κας Κοντουμᾶ τὰ προπλάσματα δὲν ἔχουν τόσην ζωὴν καὶ ἀλήθειαν; Ἀγαπηταί μου φίλαι, ὅσαι αἰσθάνεσθε κλίσιν πρὸς τὰς τέχνας, παραδειγματισθῆτε. Ἡ τέχνη δὲν εἶνε ξένη πρὸς τὸ φῦλόν μας—ἀλλὰ χρειάζεται κόπος καὶ μελέτη...

Τί ἐξοχοὶ αἱ ὑδατογραφίαι τοῦ Μπανκατσιάμπη καὶ τοῦ Γιαλλινᾶ! Ἐκεῖνα τὰ προβατάκια τοῦ τελευταίου, εἰς δύο τρεῖς εἰκόνας, τί εὔμορφα ποῦ εἶνε! Ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω ἕνα χαριτωμένον κεφαλάκι τοῦ Γερανιώτη, μικρὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον χαμογελᾷ γλυκύτατα... Ἀμὲ ὁ μικρὸς ἐφημεριδοπώλης τοῦ Βικάτου, ὁ ὁποῖος ἐστάθη καὶ διαβάζει μὲ τόσην σοβαρότητα τὰς ἐφημερίδας του; Ἀμὲ ὁ γλυκύτατος ἐκεῖνος ζαχαροπώλης τοῦ Σαββίδου; καὶ ἡ λαμπρὰ προσωπογραφία τοῦ Ροΐλοῦ, ἡ ὁποία

ΤΟ ΚΡΥΦΤΟΥΛΑΚΙ

(Εἰκὼν Γ. Ἰακωβίδου)

περιστᾷ ἕνα ὡραῖον παιδάκι μὲ γαλανὰ ματάκια ἐκφραστικώτατα; Καὶ τὰ θαυμάσια ἀθηναϊκὰ τοπία τοῦ Φωκᾶ; Καὶ τὰ ἀριστουργήματα, τὰ λεπτότατα, τοῦ Ράλλη;... Ἀλλὰ τί νὰ ἐνθυμηθῶ καὶ τί νὰ λησμονήσω μὲ λίγα λόγια;

Ὑπάρχει καὶ ἕνας ἐκθέτης πολὺ ὑψηλὸς καὶ ἐπίσημος. Εἶνε ἡ Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ πρίγκιψ Νικόλαος, ὁ ὁποῖος τόσον ἀγαπᾷ τὴν ζωγραφικήν, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ τεχνικωτάτη ἐκείνη ἀντιγραφὴ μιᾶς πωλητρίας ὀρνίθων. Ἤκουσα μάλιστα, ὅτι τοῦ χρόνου ὁ πρίγκιψ θὰ στείλῃ καὶ πρωτότυπα ἔργα.

Καὶ τώρα μίαν ἐρώτησιν: Ὅσοι καὶ ὅσαι κατοικεῖτε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐφροντίσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἔκθεσιν;... Ὄχι; Ἄ, εἶσθε ἀσυγχώρητοι! Δὲν πρέπει νὰ χάνῃ κανεὶς τοιαύτας εὐκαιρίας καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως. Ἡ εἴσοδος εἶνε μόνον μία δραχμὴ καὶ ἡ Ἔκθεσις θὰ διαρκέσῃ ἀκόμη ἕνα μῆνα. Λοιπόν, τί κάθεσθε;

Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια.

Η ΕΛΠΙΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 117)

Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου κατέβησαν εἰς τὴν δευτέραν στέγην, ἡ ὁποία εὑρίσκετο περὶ τὰ δεκαπέντε μόνον μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους.

Ἡ ὑδρορρόη ἐκεῖ εἶχεν ὡς συνέχειαν ἕνα μολύβδινον σωλῆνα, κάθετον, προωρισμένον διὰ τὴν ἐκρροὴν τῶν ὑδάτων καὶ στερεῶς προσηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ὁ Παπαφίγγος ἐκρεμάσθη πρῶτος ἀπὸ τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ ἀλεξίπτωτον καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Λαδουρέκον καὶ τὸν Ρογῆρον, ὠλίσθησε βραδέως μέχρι τοῦ ἐδάφους.

— Λαμπρά, εἶπε, μόλις ἤγγισε τὴν γῆν. Σὶα κι' ἀράξαμε...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν.

Δέκα βραχίονες τὸν ἥρπασαν, τὸν ἐδέσμευσαν, καθὼς καὶ τοὺς δύο ἄλλους, καὶ τοὺς ἀπήγαγον ἐν σπουδῇ.

Πρὶν προφθάσουν νὰ συνέλθουν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ταραχήν των, εὑρέθησαν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, εἰς ἓν ἄλλο κελλίον, κείμενον αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς φυλακῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐνόμισαν πρὸς στιγμὴν ὅτι εἶχον δραπετεύσῃ.

Πᾶσα ἐλπίς, τώρα πλέον, εἶχεν ἀπωλεσθῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΠΩΣ Ο ΠΑΛΟΥΑΖΟΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ ΜΙΑΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΔΕΝ ΕΓΝΩΡΙΖΕ.

Εἰς μίαν αἴθουσαν τῆς φυλακῆς, προωρισμένην διὰ τὰ πολεμικὰ συμβούλια, δύο ἄνθρωποι συνωμίλουν.

— Μίστερ Ρενώ, ἔλεγεν ὁ εἷς, ἐφθάσατε σὲ κατάλληλην ὥρα, γιὰ νὰ ἐμποδίσετε αὐτοὺς τοὺς καταραμένους Φραντζέζους νὰ το κόψουν λάσπη. Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν διορατικότητά σας. Ἅμα ἔφθαναν μιὰ φορὰ 'στὸ στρατόπεδό τους, θὰ ἦτο σὰν δύσκολο νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰ σχέδια, ποῦ ἔχομεν γι' αὐτούς.

— Ἐνῷ, χάρις εἰς τὴν ἐπαγρύπνησίν μου, κύριε Μπρόουν, ὁ Ρογῆρος καὶ οἱ φίλοι του θὰ λάβουν τὴν ἰδίαν τύχην, καὶ ὁ σκοπός μας θὰ γίνῃ, τὸ πολὺ-πολὺ ἕως σήμερον τὸ βράδυ.

— Μὴν διάζεσθε παραπολύ, μίστερ Ρενώ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἄγγλος. Γνωρίζετε βέβαια τὸ παραμύθι τοῦ μεγάλου σας μυθογράφου, τοῦ Λαφανταίνου: δύο κυνηγοί, λέγει τὸ παραμύθι, εἶχαν πουλήσῃ τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας, πρὶν νὰ την σκοτώσουν ἀκόμη. Φοβοῦμαι, μίστερ Ρενώ, μήπως τὸ κάνετε καὶ σεῖς σὰν τοὺς κυνηγοὺς τοῦ παραμυθιοῦ...

— Ἐγὼ δὲν το πιστεύω, διεμαρτυρήθη ὁ Ρενώ, ἐρεθισθείς. Τὸ πολεμικὸν

συμβούλιον θὰ συνέλθῃ σὲ μιὰν ὥρα, καὶ τὸ μουσκέτο. . .

— Λέτε νὰ συνέλθῃ τὸ συμβούλιον ;

—Βέβαια. Τὸ ξέρετε καλλίτερά μου.

— Φοβοῦμαι πῶς εἶμαι καλλίτερα πληροφορημένος ἀπὸ λόγου σας, κύριε Ρενώ, ἐξεδόθη ἄλλη ἀντιφατικὴ διαταγή. Τὸ συμβούλιον δὲν θὰ συνέλθῃ.

— Ἐν τούτοις. . .

— Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος, ἐξηκολούθησεν ὁ Μπρόουν, μὲ τὴν αὐτὴν ψυχραιμίαν. Ὁ Ἰσπανὸς διοικητὴς ἀπεστρέφετο τοὺς Γάλλους.

— Τὸ ἀπέδειξε πολλάκις.

— Δὲν το ἀρνοῦμαι. Προσθέτω μάλιστα ὅτι τώρα τοὺς ἀποστρέφεται περισσότερον ἀπὸ ποτέ.

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

— Θὰ καταλάβετε. Ἀκοῦστε καλὰ αὐτὰ ποῦ θὰ σᾶς εἰπῶ. Ἐνόσῳ τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἔστελλαν μικρὰ ἀποσπάσματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κάδιξ, ἐνόσῳ ἐπαρουσιάζοντο μὲ περιωρισμένον ἀριθμὸν ἀνδρῶν, τὸ πρᾶγμα ἐθεωρεῖτο ἀκίνδυνον. Ἔσφαζαν λοιπὸν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ὑπέβαλαν εἰς ἕνα σωρὸ βασανιστήρια ἐστὸ νησὶ τῆς Καδρέρας καὶ ἐδῶ πέρα ἀκόμη.

— Ὅπως καὶ ἐστὸ Πόρτσμουθ.

— Ὅπως καὶ ἐστὸ Πόρτσμουθ, ἐπανέλαβεν ὁ Ἄγγλος ἀταράχως. Ἀλλὰ σήμερα τὰ πράγματα ἄλλαξαν.

— Γιατί ;

— Ὦ ! ὁ λόγος εἶνε ἁπλούστατος. Ὁ στρατάρχης Βίκτωρ, δοὺξ Βελλοῦν, πολιορκεῖ τὸ Κάδιξ.

— Καὶ μὲ τοῦτο τί ;

— Εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν ἐξ ἐφόδου, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ὑπερηφάνου γαλλικοῦ ἔθνους, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ διοικητὴς φοβεῖται, καὶ δὲν ἔχει ἄδικον, φοβερὰς ἀντεκδικήσεις.

— Ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! Οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ Ἀργοναύτου, ἀφοῦ ἐγλύτωσαν ἀπ' τὴ φωτιὰ κι' ἀπ' τὸ λεπίδι, ὠρκίσθησαν νὰ καλοπεριποιηθοῦν τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ τοὺς Ἄγγλους, ἂν τους πέσουν ἐστὰ χέρια τους καμμιὰ φορά. Ὁ διοικητὴς λοιπὸν ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τοὺς κατασκόπους του τὰς φρικτὰς αὐτὰς διαθέσεις τῶν πολιορκητῶν, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους ἔχει ἀκόμη εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ὅσον εἰμπορεῖ καλλίτερα, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τους εἰς ὥραν ἀνάγκης.

— Λοιπόν, ἐμουρμούρισεν ὁ Ρενώ, θὰ μας ξεφύγῃ ὁ Ρογῆρος.

— Γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἰμποροῦμε νὰ του κάμωμε τίποτε.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τον ἀφίσωμε κ' ἔτσι.

— Ποιός το λέει ! Ἐν τούτοις ὅμως πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ μεγάλην φρόνησιν καὶ νὰ σκεφθοῦμε νὰ εὕρουμε οἱ δύο μας ἕνα κατάλληλον τρόπο, γιὰ νὰ τους ξεκάμωμεν. Τὸ παιδί καὶ οἱ σύντροφοί του εἶνε τώρα κλεισμένοι 'ς ἕνα ὑπόγειο κελλί. Οἱ τοῖχοι εἶνε πολὺ χονδροὶ καὶ ἀσφαλεῖς. Ἐλᾶτε μαζί μου. Μοῦ ἐκατέβηκε μιὰ καλὴ ἰδέα. Καὶ ἴσως τὰ καταφέρωμε νὰ τους ξεμπερδέψωμε.

Οἱ δύο ἀχρεῖοι ἀνθρωποι ἐξῆλθον, διευθυνόμενοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ τελειοποιήσουν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ σχέδιόν των.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ ἀγαθὸς Ροκαντὲν εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος θανασίμου ἀνησυχίας.

Δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς ἓν μέρος, ἐπηγαινοήρχετο ἀδιακόπως εἰς τὸ στρατόπεδον, ζητῶν πληροφορίας ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τῶν ἀξιωματικῶν μέχρι τοῦ τελευταίου στρατιώτου, ἐρωτῶν αὐτοὺς ἐὰν ἐγνώριζαν τίποτε περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἢ τοὐλάχιστον, ἂν εἶχαν μάθῃ τί γίνεται εἰς τὴν πολιορκουμένην πόλιν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶται εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγελοῦσαν ὀλίγον μὲ τοὺς παραδόξους τρόπους τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, κατόπιν ὅμως ἤρχισαν νὰ τον συμπαθοῦν καὶ ἀπεκρίνοντο εἰς τὰς ἐρωτήσεις του μὲ τὴν εὐλάβειαν, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἡλικίαν του καὶ εἰς τὴν θέσιν του.

Ἄλλως τε οἱ παλαιοὶ αἰχμάλωτοι τοῦ Ἀργοναύτου ἐλάτρευον τὸν Ρογῆρον, τὸν ἡρωϊκὸν αὐτὸν νέον, τοῦ ὁποίου τὸ θάρρος καὶ ἡ ψυχραιμία τοὺς εἶχε συγκρατήσῃ καὶ καθοδηγήσῃ εἰς τὰς φρικτὰς περιπετείας των, διὰ νὰ τους ἀποδώσῃ ἐπὶ τέλους τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ἄνδρες ἀνησύχουν ἐξ ἴσου γνωρίζοντες, ὅτι ὁ Ρογῆρος εὑρίσκετο ἐν κινδύνῳ, καὶ ὅτι ἡ τύχη τῆς τολμηρᾶς ἀποπείρας του ἦτο προβληματική.

Ἡμέραν τινὰ συνηθροίσθησαν καὶ ἀπέστειλαν ἐπιτροπήν, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἦτο φυσικὰ ὁ Βιλλαμπούας, πρὸς τὸν στρατάρχην, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τῆς τύχης τοῦ μικροῦ των συντρόφου, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτοῦ πρὸς ἄλλον αἰχμάλωτον, ἐν ᾗ περιπτώσει εἶχε συλληφθῇ παρὰ τῶν Ἄγγλων ἢ τῶν Ἰσπανῶν.

Ὁ δοὺξ ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ ὅ,τι ἦτο δυνατὸν διὰ τὸν Ρογῆρον, τόσῳ μᾶλλον καθόσον καὶ ὁ ἴδιος ἐνδιεφέρετο ζωηρῶς διὰ τὸν ἀνδρεῖον αὐτὸν νέον.

Ὁ Σαὶν Ροκαντὲν ἐπέστρεφεν ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν πιστόν του Παλουάζον, ὅτε παρετήρησεν ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ ἐπιτελείου, ὁ ὁποῖος τον ἐχαιρέτησε καὶ του εἶπε:

— Κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ σας ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως. Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος.

— Καλῶς ὡρίσατε, ἀπήντησεν ὁ ἱππότης. Ἂν ἀγαπᾶτε, περᾶστε ἀπὸ μέσα. Ὁ κύριος Παλουάζος εἶνε τριάντα χρόνων φίλος, καὶ μπορεῖ νὰκούσῃ ἐλεύθερα ὅ,τι θὰ μου πῆτε.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ τρεῖς, ὁ ὑπασπιστὴς ἤρχισε :

— Κύριε, ἐλάβαμε εἰδήσεις ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν σας.

— Ἀ ! Θεέ μου ! ἀνεφώνησεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν, ὡχρὸς ἐκ συγκινήσεως.

— Ἡσυχάσατε, εἶνε ζωντανός. Ἀλλ' εὑρίσκεται εἰς ἐπικίνδυνον θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τον βγάλωμεν μίαν ὥραν γρηγορώτερα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Κάκια τὰ ἔχει μὲ τὸν κακαγάλον.

— Ὁρίστε κατάστασις ! λέγει πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν. Νὰ εἶνε Πάσχα καὶ νὰ μὴ μας κάμῃ ὁ κύριος οὔτε ἕνα κόκκινο αὐγό ! Ἀρ τί τον θέλουμε λοιπόν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου.

*
* *

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Τεχνολογίας :

Ὁ διδάσκαλος : « Ἡ γάτα φεύγει » . . . εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἐκφέρῃς κατὰ προστακτικήν ;

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον :—Ψίτ ! Ψίτ ! Ψίτ !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόβρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΜΑΥΡΟΣΗΜΑ

ΑΛΛΟΙ τὰ εὐφήρισαν, ἄλλοι τὰ κατεψήφισαν. Οἱ μὲν τὰ εὗρον δίκαια καὶ ἀναγκαῖα, οἱ δὲ περιττὰ καὶ ἐπιβλαβῆ. Αὐτοὶ εἶπον ὅτι θὰ διπλασιάσουν τὸν ζῆλον τῶν φίλων μας· οἱ δὲ ἀπεναντίας ὅτι θὰ τον μαράνουν. Οἱ πρῶτοι ἰσχυρίσθησαν, ὅτι θὰ εἶνε σωτήρια καὶ ὠφέλιμα, ὅπως κάθε τιμωρία, ὅταν ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἀξίους αὐτῆς· οἱ δεύτεροι ὑπεστήριξαν ὅτι δὲν θὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκθέτουν καὶ νὰποτιμοῦν.

Τί νὰ κάμω τώρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀντιφατικῶν αὐτῶν γνωμῶν ; Ποίαν ἀπόφασιν νὰ λάβω ; —Νὰπορρίψω τὴν πρότασιν ; Ἀλλὰ πού μου φαίνεται ὅτι ἔχουν δίκαιον ὅσοι τὴν ὑπεστήριξαν ; — Νὰ τὴν ἐφαρμόσω ; Ἀλλὰ πού μου φαίνεται ὅτι ἔχουν δίκαιον καὶ ὅσοι τὴν ἀπέκρουσαν ;

Συμβιβασμὸς λοιπόν. Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Θὰ δίδω μαυρόσημα, καὶ δὲν θὰ δίδω· ἢ μᾶλλον θὰ δίδω, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τα δημοσιεύω, μυστικῶς. Καὶ ἰδοὺ ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἱκανοποιοῦνται ὅλοι : καὶ ὅσοι ἐθεώρησαν τὰ μαυρόσημα δίκαια, καὶ ὅσοι ἐφοβήθησαν ὅτι θὰ ἐκθέτουν καὶ θαπογοητεύουν. Διὰ τῆς μεθόδου, τὴν ὁποίαν ἀπεφάσισα νὰ παραδεχθῶ, τὰ Μαυρόσημα *καθαρίζονται*, ἀποβάλλουν τὸ κινδυνῶδες αὐτῶν μέρος, καὶ μένουν καθαρὰ καὶ μόνον εὐεργετικά, δίκαια καὶ σωτήρια.

Ἀκόμη, μάθετε ἄλλο, ὅτι ἀπὸ σήμερον ἀνοίγω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νέον βιβλίον, τὸ Βιβλίον τῶν Μαυροσήμων, ἢ καλλίτερα τὴν **Μαύρην Βίβλον**. Καὶ εἰς τὴν βίβλον αὐτὴν θὰ σημειώνω τὰ μαυρόσημα, καὶ τὴν βίβλον αὐτὴν θὰ συμβουλεύωμαι πάντοτε κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Εὐσήμων. Παραδείγματος χάριν : Ὁ Α. εἶνε ἄξιος τεσσάρων εὐσήμων· ἀλλὰ συγχρόνως ἐσημειώθη καὶ εἰς τὴν Μαύρην Βίβλον μὲ ἓν μαυρόσημον· θὰ του γράψω μόνον τρία εὔσημα.—Ὁ Β. εἶνε ἄξιος δύο εὐσήμων· ἀλλὰ συγχρόνως ἐπῆρε καὶ ἓν μαυρόσημον· θὰ τον σημειώσω ἓν μόνον εὔσημον —Ὁ Γ. κρίνεται ἄξιος ἑνὸς εὐσήμου καὶ ἑνὸς μαυροσήμου· δὲν θὰ του γράψω τίποτε, διότι τὸ ἓν καταστρέφει τὸ ἄλλο.—Ὥστε, ἂν εἰς τὸ ἑξῆς θὰ βλέπετε τὰ εὔσημα ἀπονεμόμενα μὲ μεγαλητέραν φειδώ, νὰ ἠξεύρετε, ὅτι τοῦτο συμβαίνει διότι ἤρχισαν νὰ δουλεύουν *μυστικῶς* τὰ μαυρόσημα.

Ἡ Μαύρη Βίβλος :— Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐσημείωσε δύο [Μ] διὰ μίαν πολὺ κακογραμμένην καὶ μουντζουρωμένην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἓν τέταρτον τῆς ὥρας νὰναγνώσω· ἐσημείωσα τρία [Μ] διὰ κάτι ζωηρὰ καὶ ἐγωιστικώτατα παράπονα περὶ μὴ δημοσιεύσεως ἑνὸς ἀναξίου Παιδικοῦ Πνεύματος· ἐσημείωσα τέσσαρα [Μ] διὰ μίαν Πνευματικὴν Ἄσκησιν ἀντιγραμμένην ἀπὸ παλαιὸν τόμον μου, τὴν ὁποίαν ἐγελάσθηκα καὶ ἐδημοσίευσα· τέλος ἐσημείωσα ἓν [Μ] διὰ μίαν ἐπιστολὴν μὲ παραγγελίας, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν οὔτε κόπον διαμονῆς, οὔτε χρονολογίαν, οὔτε ὄνομα, ἀλλὰ μόνον τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράφοντος.

Ἀλλ' εἰς ποίους ἐσημείωσα αὐτὰ τὰ μαυρόσημα; Τὰ εἴπαμεν· *αὐτὸ μόνον ἐγὼ θὰ το ἠξέρω.*

Εἰς τὰς 20 Ἀπριλίου, δηλαδὴ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, τελειώνει ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς ἔργων διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς. Μὴν το ξεχάσετε καὶ μείνετε ἔξω, ὅσοι σκέπτεσθε νὰ διαγωνισθῆτε.

Ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* [Ε] μοῦ περιγράφει σήμερον διὰ μακρῶν τὴν χαρὰν τῆς πτωχῆς προστατευομένης της, ὅταν τῇ ἀνηγγέλθη ὅτι τὴν ἐνέγραψεν εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἡ φίλη μου *Πολυξένη Κέκεση*. Ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν ἔγραψε θερμοτάτην εὐχαριστήριον ἐπιστολήν.

Κόρη τοῦ Πηλίου, τὸ ψευδώνυμον *Ἄνθους τῶν Ἄλπεων* ἀνήκει εἰς ἄλλον. Δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου, τὰς ὁποίας σὲ παρακαλῶ νὰ ἐπαναλάβῃς, ὅταν θὰ προτείνῃς νέα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν.

Σύρτα-Φέρτα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Τὰποτελέσματα τοῦ 57ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων εἶνε ἕτοιμα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἴσως εἰς τὸ προσεχές. Ἔγινες καλά ;

Ἀυσόχαρτον [Ε] πνευματώδεις αἱ παρατηρήσεις σου, ἀλλὰ ἐν μέρει μάτσαις· διότι δημαγωγὸς ὑπάρχει μὲ Ο εἰς τὸ μέσον. Ἀλλ' ἡ πόλις ἡ ἀποστελλομένη ἀπὸ φθόγγους μουσικοὺς καὶ ἀντωνυμίαν, εἶνε θεσσαλική, καὶ ὄχι μακεδονική, ὡς κατὰ λάθος ἔγραψε.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ τὸ ἀγαπητόν μου καὶ εὐγενὲς *Ναυαρῖνον* [ΕΕΕ] ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ μου στείλῃ 7 δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράψω τὴν προστατευομένην τῆς *Θεραπαινίδος τῶν Μουσῶν* Ἀλλὰ τὸ ἐπρόλαβεν ἡ *Πολυξένη Κέκεση*, διότι κατοικεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ ; Θὰ το μάθετε εἰς τὸ προσεχές.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Ναύτοποιδλα*, διότι τὸ «ἐμπρὸς !» μου ἐκεῖνο ἐκίνησε τὸν ζῆλόν σου διὰ τὸ ξεκάθαρμα καὶ τὸ ἐπῆρες τόσον πολὺ εἰς τὸ φιλότιμον ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχῃ λαμπρὰ ἀποτελέσματα.» Ἡ Δνὶς Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, τῆς ὁποίας τόσον θαυμάζεις τὰ διηγήματα, δὲν ἔχει συγγένειαν μὲ τὸν κ. Παπαδοπούλου· εἶνε ἡ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως γνωστὴ καὶ πολὺ διακεκριμένη μεταξὺ τῶν ἑλληνίδων συγγραφέων.

Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, εἶπα ὅτι δέχομαι καὶ μεταφρασμένα Παιδικὰ Πνεύματα, ὅταν εἶνε ὡραῖα. Σοῦ εὔχομαι καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν Οὐαλλίαν. Καὶ τώρα θὰ μου κάμῃς μίαν χάριν; Νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, καταλληλότερον. Ποτὲ δὲν θὰ σου δώσω, ἔστω καὶ ὡς ψευδώνυμον, τὸ ὀλίγον κολακευτικὸν ἐπίθετον ποῦ ζητεῖς,—τόσῳ σοβαρὸν μάλισταδιότι ἂν ἦτο ἀστεῖον (ὅπως Ἀρχικοντάλιακας, Ψαρόμυαλος κτλ.) δὲν ἐπήραζε. Συμφωνεῖς ;

Φάσμα τῆς Νυκτὸς [ΕΕΕ] (ἄ, μά σου ἀξίζουν διὰ τὴν τόσῳ ἐπιτυχημένην πρωταπριλιάτικην ἐπιστολήν σου. Δὲν φαντάζεσαι εἰς τί ἀναστάτωσιν ἔβαλες τὸ Γραφεῖον μου μὲ τὰ φρικτὰ παράπονά σου, πόσον ἐλυπήθημεν ὅλοι διὰ τὸ δῆθεν πάθημα τοῦ *Τρομάρα*, καὶ πόσον ἐγελάσαμεν, ὅταν—πολὺ ἀργά,— ἐσυλλογίσθημεν τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιστολῆς σου. Λοιπὸν καὶ τοῦ χρόνου !—Δὲν θάρνηθῶ ὅμως καὶ ἓν [Ε] εἰς τὸ *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι*, διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς ἐπιστολῆς του, μολονότι ἡ ψευτιές της δὲν ἔπιασαν, διότι τὴν ἐδιάβασα κατόπι τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Φάσματος τῆς Νυκτὸς*.

Ἐρυθρὰ Καμέλια, εὐφυὴς ἡ πρότασίς σου καὶ τὴν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου νὰ τὴν ἐφαρμόσω ἀργότερα· πρὸς τὸ παρὸν ἔχω ἄλλα νὰ κάμω.

Τέσσαρες ταχυδρομικαὶ εἰδοποιήσεις περὶ ἐπιστολῶν μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον. Μία ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον, ἄλλη ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλιον καὶ δύο ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Φροντίσατε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά τῶν, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀνθοδέσμην Ἴων* (Π. Κ.) καὶ *Λιοτισμένο Δενδράκι* (Ψ. Χ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι : Ὁ Ἀστὴρ τοῦ *Βέγα* πληροφορεῖ τὸν *Γ. Παπασταυράκον* ὅτι, ἂν καὶ δὲν του ἐπρότεινεν ἀλληλογραφίαν, θὰ ἐκαταπαρεδέχθη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του· — ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* ζητεῖ ταχυτὰ τοῦ *Ἀνθοφόρου Καυσόστρου*· — ἡ *Εἰρήνη Καλαφατᾶ* ἀσπάζεται τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* · — ἡ *Ἀνθεμὶς* ἀσπάζεται τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* · — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* ζητεῖ ταχυτὰ τοῦ *Δουσίου* καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ *Ἀρχιζιζάνιου*·—ὁ *Παρασσὸς* πληροφορεῖ τὸ *Ἄνθος τοῦ Παρασσοῦ* ὅτι ταχυτὰ του εἶνε Χ. Χ. καὶ ὅτι μένει ἐν Πάτραις· ἀλλὰ διατί, λέγει, νὰ ζητήσῃ κρῶτα τὰ ἀρχικά του, ἐνῷ αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος ;—ἡ *Ἀγριοτριανταφυλλιὰ* συγχαίρει τὴν *Ἐλληνοπούλαν* διὰ τὰς ἐξετάσεις της·—ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια* εὐχαριστεῖ τὴν *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* διὰ τὴν ὡραίαν της κάρταν καὶ τὰς εὐχάς της διὰ τὰ γενέθλια, τὰς ὁποίας · καὶ εἰς τὰ ἀνταποδίδει · — ἡ *Βίγλα* ζητεῖ ταχυτὰ τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου* — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου* ἀσπάζεται τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν θὰ ὑπάγῃ καὶ φέτος εἰς τὴν Ἄνδρον· — ὁ *Βρεττανικὸς Ἀστὴρ* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται Κωνσταντῖνος Χ. Οἰκονομόπουλος ἐκ Χαλκίδος, καὶ ἤλλαξε ψευδώνυμον·—αἱ ἐν Πάτραις φίλαι μου, ὅσαι ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν μέλη τοῦ ἐν Λευκάδι Συλλόγου ἡ «Πρόοδος» ἂς ἀποταθοῦν πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπόν του *Γεώργιον Παπαστεφάνου*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν : — ὁ *Γεώργιος Κ. Κωστάλας* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Μασίχαν τῆς Χίου*, *Χιακὸν Ὀρίζοντα*, *Ἀριστέαν τὸν Χῖον* καὶ *Σαμιακὴν Σημαίαν* —ὁ *Ἄγριος Μάγδης* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Ἰωάννην Μαρκέττη*, *Ἐλλίαν Γένευξεν*, *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* καὶ *Ψαρόμυαλον* — τὸ *Δειθαλὲς Ῥόδον* μὲ τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* καὶ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* — τὸ *Λουλουδὶ τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, *Τοξότιδα Ἄρτεμιν* καὶ *Τρεχαγυρευόπουλον* —ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*, *Πὰκ Νίκ*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* καὶ *Δέαν* —ὁ *Δοξίας* μὲ τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτός*, *Ἐρημοκλῆσι* καὶ *Ἡλίαν Μιχαλόπουλον* —ἡ *Κικὴ Δ. Πιπινοπούλου* μὲ τὴν *Πηνελόπην Κλεομένους*, *Ζωΐτσαν Κοφινιώτου* καὶ *Φρόσων Τσαγγρῆ* — ὁ *Σχίλλερ* μὲ τὴν *Ἴριδα*, *Ἀφρικανὸν*, *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας*, *Ταναγραίαν Κόρην* καὶ *Διαβολάκον* — ἡ *Ἀνθόπολις τῆς Βερώνης* μὲ τὴν *Φεγγόβολον Δδγούλαν*, *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην*, *Ρωσσικὴν Καραμέλλαν*, *Πένθιμον Κυπάρισσον* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ἡ *Ἀθρα τῆς Στυλίδος* μὲ τὸν *Κάλυκα Ῥόδου* καὶ *Ταθγέτην* —ἡ *Σφιγξ τῶν Θηβῶν* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ἀνθισμένον Μενεξέν* — ὁ *Μιχαὴλ Π. Παρασκάκης* μὲ τὸν *Δὺν Κολοκύθαν Πάτεραν* —ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Ζεβάν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Τάνταλον* καὶ *Φιλαμερικανίδα* — ἡ *Ἀνθισμένη Ροδωνιὰ* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ζωφερὸν Μισαίωνα* καὶ *Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων* — ἡ *Καλλιρρόη Σταΐκου* μὲ τὸ *Μὴ με λησμόνει*, *Ἄνθος τῶν Δεμώνων*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Μικρὰν Δεσποινίδα* καὶ *Ἄσε με κάτω* —ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Λουλουδὶ τοῦ Βουνοῦ*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* [ΕΕ]. — *Πυθαγόρας* ὁ *Σάμιος* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν* καὶ *Ξενητευμένην Συρίαν* — ἡ *Ἀμυδρὰ Δάμψις* μὲ τὸν *Πιστὸν Σόμμαχον* — τὸ *Ἀντίο Μαστέλλο* μὲ τὸν *Φωτακλᾶν* καὶ *Γ. Βαρίζον* — ὁ *Νικητὴς τῆς Ἀουστερλίτσης* μὲ τὸν *Γιάννην Ἀγιάννη*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Κεραυνὸν*, *Τρομάραν* καὶ *Σοφὸν Πιττακόν* —ἡ *Χιωτοπούλα* μὲ τὸ *Χιωτάκι*, *Μίαν Τρελούλαν*, *Ἄσε με κάτω* καὶ *Ἀντίο Μαστέλλο* — ἡ *Ἀνδριάνα Βλασοπούλου* μὲ τὴν *Ναυσικᾶν*, *Σκᾶπτρον τοῦ Διός* καὶ *Μικρὸν Διάβολον* — ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Αἰσθημα*, *Ἐλένην Πράτσικα*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — ἡ *Ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Λευκωσίαν τῆς Κύπρου*, *Ψαρόμυαλον*, *Ἀτριδιολέταν*, *Δεροναυτοπούλαν* καὶ *Υἱὸν τῆς Θαλάσσης* — ὁ *Μυτιληναῖος Ἄριων* μὲ τὸν *Κεραυνόν* — τὸ *Ὠραῖον Τριανταφυλλάκι* μὲ τὸν *Γενναῖον Λέοβιον*, *Μικρὸν Διάβολον*, *Λεοβιακὸν Ἄνθος* καὶ *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* — ἡ *Ὠραία Κέρκυρα* μὲ τὸν *Αἴγαγρον*, *Πιστὸν Σόμμαρχον*, *Ἥφαιστον* καὶ *Διαβολάκι* — ὁ *Ἀρήφιλος* μὲ τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*, *Ἱπποδαμάστειραν*, *Θέλπουσαν*, *Μακαρωνάδαν* καὶ *Φιλαμερικανίδα* — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸ *Ἰωστεφὲς Ἄσευ*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Ἀγκάθι* καὶ *Τί με μέλει* — ἡ *Κατίνα Δουλίδου* μὲ τὴν *Φεγγόβολον Δδγούλαν* καὶ *Κασσιόπειαν* — ὁ *Μέλλων Ἀρχιτέκτων* μὲ τὸ *Ἰωστεφὲς Ἄσευ*, *Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἀλεξάνδραν Σιμοπούλου* — ἡ *Χιονισμένη Κορυφὴ* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης*, *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Ἀφρισμένον*

Κῆμα. — ἡ *Ζηλεμένη Βοσκοπούλα* μὲ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Μυλαίδην* καὶ *Ἥφαιστον* — ἡ *Βασίλισσα Μαργὼ* μὲ τὴν *Ἰωάννην Μαρκέτη*, *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος*, *Ναυσικᾶν*, *Κόρην τῆς θαλάσσης* καὶ *Ἀκτῖνα Χαρᾶς* — τὸ *Παρατσοῦκλι* μὲ τὸν *Ἥφαιστον*, *Κολομβίναν*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Ἀσε-με-κάτω* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγλίας* — ἡ *Ἐλαφρὰ Ἄκατος* μὲ τὸ *Ρόδον τῶν Ἄλπεων*, *Ρωβέρτον Γυϊσκάρδον* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* — ὁ *Κόβρος* μὲ τὴν *Λύραν τοῦ Ἀρίονος*, *Κόρην του Βουνοῦ*, *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *Ἄγριον Μάγδην* — ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Πόντου* μὲ τὸν *Παρνασσόν*, *Ἄνθος τοῦ Παρνασσοῦ*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Ἄγρυπνον Δράκοντα* — ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὴν *Ἱπποδαμάστριαν*, *Λύραν τοῦ Ὀρφέως*, *Ἀγκάθι*, *Μέλανα Διάβολον* καὶ *Ἀφρισμένον Κῦμα* — ἡ *Κάρμεν Σύλβα* μὲ τὴν *Ἀγρίαν Ἀρτέμιδα*, *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ἀγνὴν Φιλίαν* καὶ *Τρεχαγυρεύοντλον* — ὁ *Βρεττανικὸς Ἀστὴρ* μὲ τὸν *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*, *Κάτασπρο Ἀριάκι* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Πόντου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι: στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Λοξίαν* (προτιμῶ εἰς πεζὸν λόγον τὰς περιγραφὰς τῶν ἐκδρομῶν·) *Βράχον τῆς Νταμπάτεβας* (ὄχι! μοῦκοψε τὸ αἷμα ἡ πρωταπριλιά σου·) *Ν. Διπλαρᾶκον* (τὰς ἐδέχθην·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (σήμερον βλέπεις πόσον ἔχεις ὄδικον νὰ παραπονῆσαι καὶ πόσον ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει αἱ ἐπιστολαί σου·) *Σφίγγα τῶν Θηβῶν*, *Ἥσυχο Ἀεράκι* (ἡ ἀπάντησις μου τώρα πλέον εἶνε περιττή, ἔ;) *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα* (μετὰ χαρᾶς μου εἶδα τὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συλλόγου σας· νὰ τὸν ὀνομάσετε ἢ «Δρᾶσις» καὶ νὰ προσπαθήσετε, νὰ δικαιολογήσετε τὸνομά του·) *Μιχαὴλ Παρασκάκην* (ἐχάρην διὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ πατρός σου· ὄχι, τὰ ἄκρα τῶν Μ. Μυστικῶν δὲν κόπτονται·) *Πάλλουσαν Καρδίαν* (εὔχομαι νὰ σε ἀρήσῃ γρήγορα ἡ ἱμερλουέντζα καὶ νὰ μου γράψῃς ὅπως πρώτα συχνά· ὁ μεθ' οὗ ζητεῖς ἀνταλλαγήν, δὲν εἶνε φίτος συνδρομητής μου·) *Ἂν τῶδρης* (ἔχει ἀρκετὴν χάριν τὸ ποιηματάκι σου· ἀλλὰ κάπου κάπου ἡ στιχουργία εἶνε βεβιασμένη· π. χ. «καὶ ἐν τούτοις θέλ' νὰ δείξῃ·» πηγαίνει ἐκεῖ ἀπόστροφος χάριν τοῦ μέτρου;) *Δημήτριον Πανοῦσσον* (ἐν τοῖς ἀνοικτοῖς φακέλλοις· μὲ πεντάλεπτον γραμματόσημον· ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος, διὰ νὰ τὸν γνωρίσω· νὰ διαβάσῃς ἄλλην μίαν φορὰν τὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» διότι κάμνεις παρατυπίας·) *Θεαγένην* (ἐγὼ θὰ ἐπεθύμουν νὰ μου ἔγραφες καθ' ἑβδομάδα· κάθε τετράδιον ἐντὸς τοῦ φακέλλου του, καὶ τὸ ὅλον ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ μεγαλητέρου ἢ ὑπὸ ταινίαν·) *Εἰρήνην Ν. Καλαφατᾶ* (ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῇς· χαίρω διότι εἰς τὸ σχολεῖόν σας γίνεται τόσος λόγος περὶ ἐμοῦ·) *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* (βλέπεις, ὅτι ἡ πληροφορία σου ἐδημοσιεύθη· ἀπαντῶ εἰς τὴν γνώμην σου περὶ τῶν [Μ] διὰ τῆς ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν βλέπεις εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀλληλογραφίας·) *Ἀνθεμίδα* (μὰ πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ ὅσον τὰς ἄλλας φίλας μου; νὰ μὴν εἶσαι παραπονιάρα!) *Ἐλαφρὰν Ἄκατον* (ἔστειλα·) *Φὶγ Μοῦδῆ* (βεβαίως εἰμπορεῖς·) *Σκαφιδάκι* (ἔγινες καλά· σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς·) *Σοφὸν Πιττακὸν* (ἔχει καλῶς·) *Παρνασσὸν* (εὐχαριστῶ πολὺ τὴν καλήν σου μαμμᾶν διὰ τὰς ἐπιστολὰς της κρίσεις·) *Πονηρὸν Πνεῦμα* (ἔχεις δίκαιον διὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 9 Κρυπτογραφικόν· παρελήφθη κατὰ λάθος μετὰ τὸν 3 ὁ ἀριθμὸς 2 [α] ἐνῷ τὸ α ἐπαναλαμβάνεται·) *Τσυχτρὰν* (ἡ γιαγιὰ σὲ ἀσπάζεται· ναί, μερικοὶ δὲν ἀπαντοῦν εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, ἐνίοτε δὲ φοβοῦναι καὶ καμμίαν ἀπάντησιν, ἀρ' οὗ τὴν γράφουν καὶ δὲν τους ἀρέσει) *Ὄλπιν τὸν Γριπέα*, *Ἀγριοτριανταφυλλιὰν* (μ' εὐχαρίστησες πολὺ που οἰκονόμησες ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μου γράψῃς·) *Ζαππίδα* (μὰ ποία εἶνε; δὲν εἰμπορῶ νὰ μάθω τὸνομά της;) *Καρίαν* [Ε] διὰ τὴν ἀφελῆ ἐπιστολήν σου, τὴν ἰδιόχειρον αὐτὴν τὴν φοράν· λαμπρὰ ὅσα μοῦ ἔστειλες καὶ θὰ δημοσιευθοῦν·) *Ὡραίαν Τεργέστην* (ἐλήφθησαν· θὰ μου περιγράψῃς τὴν ἐφετινὴν λειτανείαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος;) *Ἀνεμώνην* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν κάρταν, καὶ σε συγχαίρω διὰ τὸ γοῦστό της·) *Χρυσάετον* καὶ *Ἀδελφούς*, *Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην* (ἐλήφθησαν ὅλα ἐγκαίρως·) *Στρατηγὸν Ἀννίβαν*, *Μαρίαν Σιναδινοῦ* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Τίμιον Πολίτην* (νὰ μου φιλήσῃς τὰδελφία σου καὶ νὰ προσφέρῃς τὰ σέβη μου εἰς τοὺς γονεῖς σου·) *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* (ὄχι·) *Νικολαον Δ. Κωνσταντινίδην* (πρωταπριλιά!) *Καταλαμβαρδίγκον* (ἔστειλα·) *Σερηνεμένον Πηλωρίτην* (ἔλαβον·) *Κόδρον* [Ε] καὶ ὁ λόγος σου ὡραῖος καὶ ἡ Μ. Εἰκὼν καλή·) *Βίγλαν* (πάρα πολὺ μ' ἐλύπησεν ἡ εἴδησις, τὴν ὁποίαν ἠγνόουν· μοῦ γράφεις σὲ παρακαλῶ, ἂν γνωρίζῃς, τὰ αἴτια τοῦ δυστυχήματος;) *Ἀντίο Μασέλλο* (θὰ προσπαθήσω·) *Ναύαρχον Σάμψων* (γράφε μου!) *Λευκὴν Καμέλιαν* (Γιοὺλιβερ, ἔ; τί ὡραῖα!) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, *Ἄνθος τῆς Ἄνδρου* (τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ περίμενε ὀλίγον·) *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) *Ζήτην*, *Δρισιὰν τοῦ Βοσπόρου*, *Ἄρατον* (χαρά! χαρά!) *Κόρην τῆς θαλάσσης* (ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα μοῦ γράφεις·) *Ψαρόμυαλον* (εὐχαριστήσε τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου σας διὰ τὸ ξεκάθωμα·) *Λιονεσμένην Ἐλάτην* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι· πολὺ ἐχάρην διὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς ἀγαπητῆς σου μαμμᾶς·) *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* [Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν·) *Ἱπποδάμειαν Παπαδοπούλου* (ἔγινε καλὰ τὸ ἀγαπητόν μου *Ἀφρισμένον Κῦμα*; φίλησέ μου ὅσας σοῦ παρήγγειλαν καλὰ λόγια δι' ἐμέ·) *Βροτολοιγὸν Ἄρην* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9 Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδει νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ἀρ. 1

219. Δεξιγριφος.

Στοὺς πρόποδας ἑνὸς βουνοῦ τὸν πόδα σου ἂν [πατήσῃς,
Ἀρχαῖον τύραννον εὐθὺς ἐμπρός μας θαυμαστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεξίου.

220. Συλλαβόγριφος

Ἂν θελήσῃς ἕνα γράμμα μ' ἕνα ζῶον νὰ ἑνώσῃς
Ὄρος τι γνωστὸν ἀμέσως μὲ τὰ δύο θὰ ὑψώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄθω.

221. Στοιχειόγριφος.

Ἂν ὁλόκληρον μαφήσῃς, δι' ἐμοῦ μέγας θὰ εἶσαι
Ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
Ὁμιλεῖς χωρὶς νὰ λέγῃς, καὶ εὐκόλως ἐννοεῖσαι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ὀρέων [Ε]

222. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος
. + . =Θεά. [τῆς Ἀσίας.
. . + . . =Αὐτοκράτωρ.
. . . + . . . =Πόλις τῆς Εὐρώπης
. . . . + ... =Βασιλεύς.
. . . . . + ... =Υἱὸς Αὐτοκρά [τορος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλομήλου Τριγωνοθ

223. Ἀναγραμματισμός.

Ἄγριόν τι ζῶον εἶμαι
Ὅπως ἴχω ἂν μάφῃσῃς,
Κ' εἰς τὰ δένδρα ζήτησέ με
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐν. Μιχαλοπούλου

224. Μαιανδρος.

```
★  ★★★★★★★  ★★★★★★★
★  ★       ★  ★       ★
★  ★       ★  ★       ★
★  ★★★★    ★  ★★★★    ★
★     ★    ★     ★    ★
★     ★    ★     ★    ★
★★★★★★★    ★★★★★★★    ★
```

Νάντικαταστοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ σειρὰν (εἰς τὰς καθέτους ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω:) Ἥρως, γεωγράφος, χρονικὴ διαίρεσις, γυνὴ ἐκ τῶν τῆς Γραικῆς, ἥρως, χώρα τῆς Τουρκίας, στρατηγὸς ρωμαῖος, νῆσος, ὄρος, πάλιν ὄρος, κρόθεσις, ναῦς, νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Δεκαβάλλα [Ε]

225—226. Λογοπαίγνια.

1.—Κατὰ τί ὁμοιάζει ὁ ἀνδρεῖος μὲ τὸ μαροῦλι; 2.—Ποῖος κόπτει τὴν πρόθεσιν πρό;

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου Γρηγοροπούλου

227. Κεκρυμμένη Παροιμία.

Ὁ Πέτρος εἶνε ὁ ἀμελέστερος τῆς τάξεώς του. Ὅποιος διδάσκαλος τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ μαθήματος, ἀπαντᾷ: δὲν καταλαβαίνω. Οἱ πτωχοὶ γονεῖς του, βλέποντες τὴν ἀμέλειάν του, τὸν ἀπέσυραν ἐκ τοῦ σχολείου καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ φυλάγῃ τὰ πρόβατα ἑνὸς γείτονός των, τὸν ἐνέδυσαν δὲ μὲ ροῦχα ἀνάλογα τοῦ νέου ἐπαγγέλματός του. Ἀλλ' ὁ Τάκης δὲν ἔχει ὄρεξιν δι' ἐργασίαν καὶ σκέπτεται καθ' ἑκάστην νὰ φύγῃ, τὸ ὁποῖον κατορθόνει τῇ συμπράξει φίλου του, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔκλεψαν καὶ τὰ μισὰ ξένα πρόβατα. Ἀλλὰ συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν, διὰ νὰ βάλουν γνῶσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [Ε]

228. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ *δεύτεραι συλλαβαὶ* τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα γυναικὸς ἐπισήμου εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἱστορίαν:

1. Ἀρχηγὸς ἀρχαίας ἐκστρατείας. 2. Ἀρχαῖος βασιλεύς. 3. Οὐράνιον σῶμα. 4. Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς περσικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εθνικοῦ Ὕμνου

229. Φωνηεντόλιπον.

σπρ-γλκτ-★-γν-τσ-★-πδ-γνσ-τρρ-τν-νθρπν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀρμητικοῦ Χειμάρρου

230. Ἐλλιποσύμφωνον.

αεη-αι-οοιοο-ααια-ου-εει

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σκαφιδάκι

231. Γρῖφος

```
   Θ Ε Ι Ο Ν Θ
   Ε  αρ  Ε
ΤΟ I ——— I
   Ο  εἶνε  Ο
   Ν Θ Ε Ι Ο Ν
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνεύματ. ἀσκήσεων τῆς 30 Ἰανουαρίου 1899

61. Ἡ *Λύσις* τοῦ αἰνίγματος καὶ ὁ *Λύσις*, διδάσκαλος Πρόαντος τοῦ Νικίου.—**62.** Ὁ κύριος Γ. πάσχει ἐκ κωφότητος· διότι ἐνῷ ὁ κ. Β ἤκουσε τὴν ἀφήγησιν τοῦ κ. Α. καὶ τὴν ἐθαύμασε μάλιστα, ὁ κ. Γ. δὲν τὴν ἤκουσε καὶ ξαναρωτᾷ. — **63-64.** 1, Πίνει νερὸ (ΕΥΤΕΡΠΗΝ ΕΙΝΕ ΡΟδάκινον). 2, Ἡ Ἀυθὴ ψάλλει (ΜαρΙΑΝΘΗ ΨΑΑΙδίζει...). — **65.** Μὲ ἀραβικόν, διότι οἱ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 4, ... τους ὁποίους μεταχειρίζεται ἡ Διάπλασις εἶνε ἀραβικοί. — **66.** Ἡ φράσις *κατ' ἔτος*, ἡ ὁποία μόνον ἐὰν ἐδασύνετο τὸ ἔτος, θὰ ἔλεγε *καθ' ἔτος* (*κάθετος*).

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.